

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424201230
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6424201230.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436, právne zastúpená JUDr. Františkom Buhlom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, XXX XX E. F. D., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Líška & Partners, s.r.o., so sídlom A. Hlinku 736/3, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 47 235 926, o zaplatenie 2 576,78 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/37/2024 – 97 zo dňa 08. októbra 2024 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o zamietnutí žaloby **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku žalovaného na náhradu trov prvoinštančného konania **m e n í t a k**, že žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

III. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal regresu poistného plnenia, ktoré vyplatil poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti poskytnutej poškodenému poistencovi G. H. titulom náhrady nákladov na zdravotnú starostlivosť v dôsledku škody na zdraví spôsobenej poškodenému žalovaným (I. výrok) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav:

3. Žalovaný dňa 20.11.2019 spôsobil ublíženie na zdraví poistencovi žalobcu, pričom žalobca poskytovateľovi zdravotnej poisťovne kryl náklady na poskytnutú zdravotnú starostlivosť svojmu poistencovi. Zo zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej v zmysle § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení (ďalej aj „ObZ“) mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný ako živnostník vykonával (aj v čase škodovej udalosti) služby v prospech objednávateľa služby - spoločnosti I. J., J., so sídlom XXX XX B., K. G. L. XXX/XXXX, IČO: XX XXX XXX. Taktiež zo samotnej výpovede strán sporu, ale i obsahových náležitostí zmluvy o poskytovaní služieb, najmä článku III. bod 2 vyplýva, že právnická osoba si u žalovaného medzi iným objednala služby spojené s

manipulačnou technikou, a to obsluhou vysokozdvížneho vozíka. Práve pri manipulácii s ním došlo zo strany žalovaného k ublíženiu na zdraví poistencovi žalobcu. Súd prvej inštancie pritom ako nesporné medzi sporovými stranami ustálil skutočnosti ohľadom vzniku poistnej udalosti, resp. ohľadom výšky vynaložených nákladov zo strany žalobcu na liečenie svojho poistenca (poškodeného) a otázku uznania viny žalovaného pre prečin ublíženia na zdraví rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/34/2021 zo dňa 03.10.2022.

4. Na základe takto vykonaného dokazovania súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 420 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“) dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto spore. Mal za to, že za spôsobenú škodu na zdraví nezodpovedá poškodenému žalovaný, ale právnická osoba, ktorú použila žalovaný pri svojej činnosti. Z logického a gramatického výkladu ust. § 420 ods. 2 OZ podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že liberačné dôvody uvedené v ustanovení § 420 ods. 2 OZ pri uplatnení nároku na náhradu škody sa týkajú nielen zamestnancov, ale i ďalších osôb, ktorých prácu právnická alebo fyzická osoba pri svojej činnosti využíva. Žalovaný je fyzickou osobou - podnikateľom, ktorý vykonával činnosť na základe živnostenského oprávnenia pre právnickú osobu. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil nastáva len v prípadoch, že jeho konanie, ktorým bola spôsobená škoda nespadá do rámca činnosti právnickej alebo fyzickej osoby, pre ktorú prácu vykonáva. Takýto prípad však v súdnej veci nenastal. Súd prvej inštancie sa teda nestotožnil s názorom žalobcu, že z logického a gramatického výkladu ust. § 420 ods. 2 OZ, najmä jeho poslednej vety vyplýva, že sa vzťahuje iba na prípady zodpovednosti právnickej alebo fyzickej osoby za škodu spôsobenú jej zamestnancom pri výkone jej činnosti, nie aj osobou, ktorá nie je u právnickej alebo fyzickej osoby v zamestnaneckom pomere, alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu.

5. Žalobca ďalej v konaní poukázal na článok I. ods. 2, článok IV. ods. 2 posledná veta a článok X. ods. 1 zmluvy o poskytovaní služieb, z ktorých vyvodil, že žalovaný ako poskytovateľ služby zodpovedá sám za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ, nakoľko je tam uvedené, že bude činnosti podľa zmluvy vykonávať samostatne, osobne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. K tejto argumentácii žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že akékoľvek dojednania zmluvného charakteru odporujúce zákonu sú absolútne neplatnými dojednaniaми.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „CSP“) vzhľadom na plný úspech žalovaného vo veci.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z obsahu odvolania podľa názoru odvolacieho súdu však vyplýva aj uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP – konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Žalobca odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odôvodnil nasledovne:

9. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 08.10.2024 uviedol v rámci predbežného právneho posúdenia veci právny názor s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1855/2012 zo dňa 25.06.2013. V odôvodnení rozsudku však uvedené rozhodnutie nespomína. Rozhodnutie NS ČR nie je rozhodnutím najvyššej súdnej autority v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky. Žalobca poukázal na iný právny názor ohľadne zodpovednosti za škodu uvedený v rozhodnutí slovenského súdu – Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2022, s ktorým sa však súd prvej inštancie nevysporiadal. Napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, nakoľko v odôvodnení nie je zmienka o dôkaze navrhovanom žalobcom – rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2023, súd prvej inštancie neuviedol, ako sa s týmto rozhodnutím vysporiadal, z akých dôvodov ho pri zisťovaní skutkového stavu nezohľadnil. Takýto postup súdu prvej inštancie je v rozpore s uznesením NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2019 zo dňa 11.12.2019, podľa ktorého povinnosť rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, resp. povinnosť dôkladne a presvedčivo odôvodniť prípadný odklon od nej zaťažuje všetky všeobecné súdy Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie

sa nevysporiadal ani so skutkovými tvrdeniami žalobcu, ktorý odkazoval na jednotlivé ustanovenia zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 ObZ, ktoré podľa žalobcu preukazujú zodpovednosť žalovaného a nemožnosť aplikácie ust. § 420 ods. 2 OZ na žalovaného, pretože nebol zamestnancom.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP videl žalobca v tom, že napriek vykonaniu dôkazu predloženého žalobcom – rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2023 dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný nemá dostatok pasívnej legitímácie. Súd prvej inštancie dospel k tomuto nesprávnemu skutkovému zisteniu z dôvodu, že sa v napadnutom rozhodnutí s týmto dôkazom vôbec nevysporiadal.

11. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP videl žalobca aj v tom, že podľa jeho názoru zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie popísané v bode 15 odôvodnenia napádaného rozhodnutia nie je úplné, je len čiastočné. Súd prvej inštancie nepopísal existujúci skutkový stav vyplývajúci z poukazu žalobcu na článok I. odsek 2, článok IV. ods. 2 posledná veta zmluvy o poskytovaní služieb. Aj z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

12. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva podľa žalobcu v tom, že nezohľadnil časť poslednej vety ust. § 420 ods. 2 OZ za bodkočiarkou, v zmysle ktorej zodpovednosť tých, ktorých právnická alebo fyzická osoba pri svojej činnosti použila podľa pracovnoprávných predpisov nie je dotknutá tým, že podľa OZ tieto „použitú“ osoby za škodu takto spôsobenú nezodpovedajú. Žalobca bol názoru, že ak by bolo vôľou zákonodarcu, aby sa ustanovenie § 420 ods. 2 OZ okrem zamestnancov vzťahovalo aj na iné fyzické osoby vykonávajúce pre škodcu činnosti na základe iného než zamestnaneckého vzťahu, zákonodarca by sa na konci citovaného ustanovenia nezmieňoval (len) o zodpovednosti podľa pracovnoprávných predpisov. Je nepochybné, že zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je aplikovateľná pre iné osoby, než pre zamestnancov, a už vôbec nie pre samostatne zárobkovo činnú osobu – žalovaného.

13. Žalobca opätovne poukázal na ustanovenia zmluvy o poskytovaní služieb. V článku I. ods. 2 tejto zmluvy je uvedené, „poskytovateľom je .... žalovaný. Poskytovateľ služieb je zodpovedný aj za riadny výkon služieb pre objednávateľa a pre klientov objednávateľa.“ Článok IV. ods. 2 posledná veta zmluvy – „poskytovateľ je povinný zamedziť vzniku škody, ohrozeniu bezpečnosti a zdravia“, a napokon podľa názoru žalobcu najzávažnejším ustanovením, ktoré iba potvrdzuje samotnú argumentáciu žalobcu je článok X. bod 1 zmluvy, kde je uvedené: „Poskytovateľ bude činnosti uvedené v tejto zmluve vykonávať samostatne, osobne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.“ Citované ustanovenia zmluvy podľa žalobcu v plnom rozsahu určujú priamu zodpovednosť žalovaného za škodu, a to ako samostatne zárobkovo činnú osobu.

14. Z vyššie uvedených dôvodov mal žalobca za to, že na zodpovednosť žalovaného za škodu vzniknutú pri vykonávaní činnosti (ktorá bola navyše explicitne dojednaná medzi žalovaným a právnickou osobou, pre ktorú činnosť vykonával) nemal súd prvej inštancie aplikovať ust. § 420 ods. 2 OZ.

15. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby ho zmenil, žalobe vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, najmä s tým, že bolo preukázané, že žalovaný ako živnostník vykonával služby v prospech objednávateľa služby - spoločnosti I. J., J., pričom išlo o službu v súvislosti s obsluhou vysokozdvížneho vozíka, ktorý bol žalovanému poskytnutý, pričom práve pri obsluhu uvedeného vysokozdvížneho vozíka došlo k ublíženiu na zdraví poistencovi žalobcu. Je teda zrejmé, že na danú situáciu je potrebné aplikovať § 420 ods. 2 OZ, teda, že za škodu zodpovedá právnická osoba, nakoľko bola spôsobená pri jej činnosti tým, koho na túto činnosť použila. Poukázal na to, že práce vykonával pre firmu I. J., J. M. G. N. O. L. I. O. J. J.. Uvedené firmy poskytli žalovanému všetky pracovné prostriedky vrátane vysokozdvížneho vozíka. Vyjadril presvedčenie, že vysokozdvížny vozík musel mať uzavretú poistnú zmluvu na tzv. povinné zmluvné poistenie a možno aj havarijnú poistku

a všetky náklady spojené s ublížením na zdraví mohli byť hradené poisťovňou, pričom on nemá možnosť overiť, či existovala alebo neexistovala poisťná zmluva.

17. Žalovaný súhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie opierajúcim sa o rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/1855/2012 zo dňa 25.06.2013. Mal za to, že z ust. § 420 ods. 2 OZ, jeho logického ani gramatického výkladu nevyplýva, že by sa liberačné dôvody týkali len zamestnancov fyzickej alebo právnickej osoby. Poukázal na to, že rozhodnutie NS ČR vychádzalo v tej dobe z totožnej právnej úpravy obsiahnutej v OZ prijatom v roku 1964 (teda za existencie spoločného československého štátu – poznámka odvolacieho súdu). V roku 1964 reálne neexistovalo živnostenské podnikanie, pokiaľ vie, uvedené znenie predmetného ustanovenia OZ sa nemenilo, ale zmenila sa doba, pričom po r. 1989 bol prijatý okrem Živnostenského zákona aj Obchodný zákonník a mnoho činností sa vykonáva mimo pracovného pomeru tak, ako to bolo aj v tomto prípade. Na uvedené zmeny musí reagovať aj súdna prax, čo sa stalo v r. 2012 v ČR.

18. Žalobca v odvolacej replike trval na tom, že už samotná skutočnosť, že škoda bola spôsobená pri výkone činnosti žalovaného – ako podnikateľa – pre spoločnosť I. J., J., vylučuje aplikáciu ustanovenia § 420 ods. 2 OZ, nakoľko zo samotnej dikcie (odhliadnuc od gramatického a logického výkladu) citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že sa má aplikovať iba na osoby v zamestnaneckom vzťahu, čo je zrejme a nepochybné zo záveru citovaného ustanovenia, ktorý znie „... ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov tým nie je dotknutá“. Z uvedenej dikcie nepochybne vyplýva, že dané ustanovenie sa môže použiť iba na osoby v zamestnaneckom vzťahu, nie na podnikateľov – živnostníkov, ktorým je v tomto konaní žalovaný. Živnostníci totiž nemajú zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov.

19. Za irelevantnú považoval skutočnosť, kto zabezpečil pracovné prostriedky – vysokozdvížny vozík pre výkon činnosti žalovaného. Žalobca mal za to, že hoci sa môže fakticky javiť, že činnosti žalovaný vykonával v režime „závislosti“, typickej pre pracovnoprávne vzťahy medzi zamestnancom a zamestnávateľom, prípadné určenie, či v tomto prípade ide o fiktívne nahrádzanie zamestnaneckého vzťahu vzťahom obchodnoprávnym medzi spoločnosťou I. J. J. a žalovaným ako podnikateľom – živnostníkom, nemá robiť súd v tomto konaní, uvedená kompetencia prináleží výlučne orgánom inšpektorátu práce, ktoré sú zo zákona oprávnené určiť, či ide alebo nejde o zamestnanecký vzťah.

20. Žalobca taktiež trval na tom, že na vec nemožno aplikovať rozhodnutia súdov iných štátov.

21. Historický kontext vývoja vzťahov, v rámci ktorých vykonáva jeden subjekt činnosť pre druhý subjekt od prijatia OZ po súčasnosť, pre ktorý sa podľa žalovaného vzťahuje ust. § 420 ods. 2 OZ aj na vzťah živnostníka a právnickej, resp. fyzickej osoby, pre ktorú vykonáva činnosť na základe (inej ako pracovnoprávnej) zmluvy podaný žalovaným vo vyjadrení k odvolaniu považoval žalobca za vyslovenie subjektívneho názoru, súd je však viazaný platným právom. Žalobca trval na názore, že ak by mal zákonodarca snahu iným spôsobom upraviť liberačné dôvody, určite by tak urobil. Podľa žalobcu výklad ustanovenia § 420 ods. 2 OZ podaný súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí by mohol v konečnom dôsledku urobiť iba súd dovolací, kedy by sa takéto rozhodnutie stalo súčasťou tzv. zaužívanej súdnej praxe.

22. Žalovaný v odvolacej duplike trval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Mal za to, že žalobca v odvolacej replike len zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Krajský súd v Banskej Bystrici ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 CSP v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza nasledovné:

25. Rozhodnutie súdu v inej hoc aj obdobnej (civilnej) veci nie je dôkazom, ani dôkazným prostriedkom v zmysle príslušných ustanovení CSP. Podľa § 187 ods. 1 a 2 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd. Rozhodnutie súdu v inej obdobnej veci nijako neobjasňuje skutkové okolnosti tejto veci, akými sú popis nehodového deja, t.j. ako došlo ku škode, kedy došlo ku škode, či je daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (opomenutím konania) a škodou, komu bola spôsobená škoda, kto škodu spôsobil, prípadne zavinil, aká je výška škody, či vinník, ten, kto škodu spôsobil ju spôsobil pri vykonávaní činnosti pre iný subjekt, v akom vzťahu bol s týmto subjektom a pod. Predmetom dokazovania sú totiž okolnosti uvedené v hypotéze právnej normy (v § 420 OZ) – porušenie právnej povinnosti, pri akej činnosti subjekt škodu spôsobil, dokazovaním sa zisťuje, či sú splnené podmienky na následnú aplikáciu dispozície tejto právnej normy, t.j. či daná právna norma dopadá na dokazovaním zistený skutkový stav, či je daná zodpovednosť za škodu a ktorý subjekt za ňu zodpovedá. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na stále aplikovateľné právne závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.2010, ktoré pojednáva o hypotéze hmotnoprávnej normy, ktorú treba tvrdiť, resp. dokazovať: Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.“ Rozhodnutie súdu v inej obdobnej veci (najmä rozhodnutie najvyššej súdnej autority) vychádzajúce z obdobného skutkového stavu slúži na porovnanie obdobnosti prípadov, je súčasťou, resp. slúži na podporu právnej argumentácie strany sporu, resp. súdu, nie na objasnenie skutkového stavu. Nie je teda listinou, ktorou by sa na pojednávaní malo vykonávať dokazovanie oboznamovaním s jej obsahom. Do úvahy tak prichádza (len) vykonanie dokazovania oboznámením sa s obsahom listiny – rozhodnutia vydaného v priestupkovom, správnom, resp. trestnom konaní (čomu tak bolo aj v tomto prípade), pretože v takomto rozhodnutí sú špecifikované okolnosti spáchania skutku (ktorý môže vykazovať znaky priestupku, iného správneho deliktu, či trestného činu), medzi ktoré patria aj okolnosti rozhodujúce pre posúdenie zodpovednosti za škodu podľa OZ.

26. Rozhodnutie okresného súdu v inej (obdobnej veci) zároveň nespadá pod ustálenú súdnu prax najvyššej súdnej autority, s ktorou by mal súd (prvej inštancie) povinnosť sa vysporadúvať, ak by sa od nej mienil odkloniť (čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP, resp. § 220 ods. 3 CSP). Okresný súd totiž nie je najvyššou súdnou autoritou v podmienkach právneho poriadku SR. Tou je Najvyšší súd SR, Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva, či Súdny dvor Európskej únie. Z ust. § 220 ods. 2 CSP nevyplýva povinnosť súdu uvádzať na podporu svojej argumentácie ani rozhodnutie najvyššej súdnej autority, ak ho uvedie, môže to len prispieť k väčšej presvedčivosti jeho rozhodnutia. Nie je preto vadou odôvodnenia rozhodnutia, že súd uviedol rozhodnutie navyše súdu iného štátu len na pojednávaní v rámci predbežného právneho posúdenia veci a nespomína ho v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Keďže ako už bolo uvedené vyššie rozhodnutie okresného súdu v obdobnej civilnej veci nie je dôkazným prostriedkom, ani netvorí súčasť ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, od ktorej by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí odklonil, nemusel sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2023 osobitne vysporadúvať. So samotnou právnou argumentáciou žalobcu, na ktorej podporu žalobca poukázal na predmetné rozhodnutie okresného súdu sa súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vysporiadal postačujúco v bode 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

27. Preto len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že poukaz žalobcu na rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2023 nepovažuje za príliehavý pre tento spor. V konaní, v ktorom bol predmetný rozsudok vydaný sa totiž výslovne neriešila otázka, či sa ust. § 420 ods. 2 OZ aplikuje aj v iných prípadoch ako v prípadoch, keď ku škode dôjde v rámci pracovnej činnosti zamestnanca pre zamestnávateľa. Predmetné rozhodnutie bolo založené na neunesení dôkazného bremena žalovaného 2/ ako vodiča motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný 1/, že v čase dopravnej nehody spôsobenej vodičom motorového vozidla – žalovaným 2/ bol tento v zamestnaneckom vzťahu so žalovaným 1/ ako jeho zamestnávateľom a podporne aj na nepreukázaní rozhodujúcej skutočnosti, že v čase vzniku dopravnej nehody žalovaný 2/ viedol motorové vozidlo pri výkone činnosti pre

žalovaného 2/ (v rámci pracovnoprávneho vzťahu). Súd sa v predmetnom rozhodnutí vôbec nezaoberal otázkou (nakoľko to nikto v konaní ani netvrdil), či okrem zamestnaneckého vzťahu, resp. obdobného pracovnoprávneho vzťahu môže byť zodpovednosť podľa § 420 ods. 2 OZ založená aj na inom (napr. obchodnoprávnom) vzťahu medzi osobou, ktorá bola „použitá“ pri činnosti právnickej osoby a právnickou osobou, pri ktorej činnosti (v rámci predmetu jej činnosti) bola škoda spôsobená osobou, ktorú na túto činnosť právnická osoba použila. Odvolací súd podotýka, že v tomto spore nebola medzi stranami sporu sporná skutočnosť (nikto ju nespochybňoval), že by žalovaný neposkytoval služby pri činnosti (v rámci predmetu činnosti) právnickej osoby.

28. Odvolací súd nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani so skutkovými tvrdeniami žalobcu, ktorý odkazoval na jednotlivé ustanovenia zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 ObZ, ktoré podľa žalobcu preukazujú zodpovednosť žalovaného a nemožnosť aplikácie ust. § 420 ods. 2 OZ na žalovaného, pretože nebol zamestnancom. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou vysporiadal v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď poukázal žalobcu na čl. I ods. 2, čl. IV. ods. 2 a čl. X. ods. 1 zmluvy o poskytovaní služieb považoval za bezpredmetný majúci za to, že akékoľvek dojednania zmluvného charakteru odporujúce zákonu sú absolútne neplatnými dojednaniaми, z čoho možno vyvodiť, že za takéto neplatné zmluvné dojednania považoval zmluvné dojednania, na ktoré poukázal žalobca. Prípadný nesúhlas s takýmto posúdením dotknutých zmluvných dojednaní nespadá pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d), resp. b) CSP, ale pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP – rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené nebol odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP uplatnený dôvodne. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobcom vytykané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku nepovažoval za tak závažné, že by túto odvoláciu argumentáciu bolo podľa obsahu možné podradiť pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 365 ods. 1 písm. d) CSP – poznámka odvolacieho súdu). Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 365 ods. 1 písm. b) CSP – poznámka odvolacieho súdu). Za nedostatočne odôvodnené možno teda podľa tohto stanoviska NS SR považovať iba také rozhodnutie súdu, ktorého písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t. j. v prípadoch, keď z rozhodnutia súdu nemožno vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých v konkrétnej veci rozhodol.

30. Vzhľadom na úvahy odvolacieho súdu uvedené v bodoch 25 a 26 odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd nezhliadol naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP v odvolacej argumentácii žalobcu, že napriek vykonaniu dôkazu predloženého žalobcom – rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/63/2022 zo dňa 05.06.2023 dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný nemá dostatok pasívnej legitímácie; súd prvej inštancie dospel k tomuto nesprávnemu skutkovému zisteniu z dôvodu, že sa v napadnutom rozhodnutí s týmto dôkazom vôbec nevysporiadal. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, rozhodnutie súdu v inej (obdobnej) veci nie je dôkazom, nezisťuje sa ním skutkový stav veci a záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore je záverom právnym, aj keď samozrejme prijatým na základe zisteného skutkového stavu, jedná sa totiž o aplikáciu ust. § 420 ods. 2 OZ na zistený skutkový stav, zodpovedanie právnej otázky, či žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej zodpovednosti za škodu voči poškodenému, resp. od toho sa odvíjajúcej zodpovednosti v rámci regresu poisťného plnenia vyplateného poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti voči poisťovni poškodeného poistenca podľa § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z.z.) v platnom znení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2018 zo dňa 07.08.2018, kde sa uvádza: „Právnym posúdením veci je totiž činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a

povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.“ Obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 343/2009 zo dňa 30.06.2010: „Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.“ Nesúhlas s právnym posúdením veci v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného tak spadá pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nie pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

31. Pokiaľ vidí žalobca odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP v tom, že súd prvej inštancie výslovne v odôvodnení rozsudku necitoval ustanovenia zmluvy o poskytovaní služieb, na ktoré žalobca na pojednávaní dňa 08.10.2024 poukázal, k tomu odvolací súd uvádza, že zo zápisnice o súdnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie zo dňa 08.10.2024 vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením aj so zmluvou o poskytovaní služieb zažurnalizovanou na č. l. 68-73 spisu a s týmto dôkazným prostriedkom sa aj vyporiadal, vyhodnotil ho spôsobom uvedeným v už spomínanom bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku – mal za to, že tieto zmluvné dojednania ako odporujúce ust. § 420 ods. 2 OZ, sú absolútne neplatné. Preto výslovné neodcitovanie čl. I ods. 2, čl. IV ods. 2 posledná veta a čl. X ods. 1 zmluvy o poskytovaní služieb v odôvodnení napadnutého rozsudku nepovažuje odvolací súd za taký nedostatok, ktorý by zakladal dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Žalobca ani nešpecifikoval, aké nesprávne skutkové zistenia súd z tohto dôkazného prostriedku vyvodil. Keďže súd prvej inštancie sa zmluvou zaoberal, vyhodnotil ju v konečnom dôsledku ako nezakladajúcu priamu zodpovednosť žalovaného voči poškodenému a v rámci požadovaného regresu z poistného plnenia teda ani voči žalobcovi, nemožno konštatovať, že by tento dôkaz opomenul pri zisťovaní skutkového stavu.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súdu nevzhladol ani dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

33. K žalobcom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie (odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP) uvádza odvolací súd nasledovné:

34. Aj keď možno súhlasiť s názorom žalobcu, že rozhodnutie NS ČR nie je rozhodnutím najvyššej súdnej autority v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, to nevylučuje možnosť, aby sa ním slovenský súd inšpiroval (rovnako ako českou odbornou spisbou), ak podáva výklad ustanovenia zákona identického znenia. Na rozdiel od judikatúry súdov iných štátov je totiž v prípade Českej republiky podstatná tá skutočnosť, že až do prijatia zákona č. 89/2012 Zb. Občiansky zákonník, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.01.2014 vychádzala judikatúra českých súdov zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník prijatého ešte za čias spoločného československého štátu (vrátane jeho novely – zákona č. 509/1991 Zb. účinného od 01.01.1992 meniaceho znenie § 420 OZ do súčasnej podoby). Po rozdelení spoločného československého štátu a vzniku dvoch samostatných štátov ako právnych nástupcov – Českej republiky a Slovenskej republiky dňom 01.01.1993 sa prijímali v oboch štátoch síce už rozdielne novely OZ, ust. § 420 ods. 2 OZ však nimi zostalo nedotknuté (toto znenie bolo účinné aj v ČR od 01.01.1992 až do 31.12.2013). Napokon aj slovenská odborná právnická literatúra sa s výkladom ust. § 420 ods. 2 OZ podaným v rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1855/2012 zo dňa 25.06.2013 stotožnila, resp. sa k nemu prikláňa a dovetok v ust. § 420 ods. 2 OZ: „„ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.““ charakterizuje ako istý nedostatok tejto formulácie. Ako príklady možno uviesť: „Nie je teda rozhodujúce to, či medzi použitou osobou a inou právnickou alebo fyzickou osobou je pracovnoprávny alebo iný obdobný vzťah. Je rozhodujúce len to, že ide o osobu, ktorú právnická alebo fyzická osoba pre svoju činnosť použila. Aj činnosť, ktorú takáto osoba vykonáva v prospech inej osoby bez príkazu, je treba považovať za činnosť tejto osoby. Dokonca aj vtedy, ak takáto „použitá“ osoba pri činnosti (nie vo svoj prospech) sa dopustí protiprávnej činnosti, môže ísť o úkony právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá inak túto osobu „použila“ (k tom pozri napr. vec sp. zn. R 55/1971). Základným rozlišovacím hľadiskom teda bude to, či ide o činnosť, na ktorú právnická alebo fyzická osoba danú osobu použila.“ (Krajčo, J.: Občiansky zákonník pre prax (komentár)

II., str. 1593); „Súčasný znenie ustanovenia § 420 ods. 2 je v jednej časti širšie ako túto zodpovednosť upravoval pôvodný Občiansky zákonník. Podľa aktuálneho znenia, škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Pôvodné znenie sa vzťahovalo na škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh tými, ktorí tieto úlohy plnili, pričom sa odkazovalo na pracovnoprávne vzťahy...Skutočnosť, že „použitá osoba“ spôsobila škodu a túto škodu hradí niekto iný (osoba, ktorá ju pri svojej činnosti použila), ešte neznamená, že použitá osoba nenesie za svoje správanie nepriaznivé následky. Ustanovenie § 420 ods. 2 uvádza, že použitá osoba nebude zodpovedať poškodenému, ale tomu, kto ju na túto činnosť použil a v druhej vete za bodkočiarkou odkazuje, že na zodpovednosť sa budú vzťahovať pracovnoprávne predpisy. Je istým nedostatkom tejto (novej) formulácie, že opomína komplex vzťahov, ktorý nemusí byť založený na pracovnej alebo obdobne zmluve. Typický môže ísť o pomocníka alebo subdodávateľa, na ktorých sa pracovnoprávne predpisy nevzťahujú, v dôsledku čoho bude aplikácia § 420 ods. 2 vylúčená. V rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR z roku 2013 sa súd snažil preklenúť niektoré nedokonalosti právnej úpravy. V rozhodnutí sa uvádza, že táto zodpovednosť právnickej či fyzickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy škoda bola spôsobená ich zamestnancom, ale aj vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré podnikateľský subjekt použil na svoju činnosť. Podmienkou preto nie je priamy (zmluvný) vzťah toho, kto škodu spôsobil voči podnikateľovi. Takzvaná osoba použitá na činnosť nevykonáva prácu vo vlastnom mene a na vlastné riziko, ale pre právnickú osobu, podľa jej príkazov, pokynov, poprípade v jej záujme. Podstatné je, či v konaní toho, kto škodu spôsobil, nechýbal miestny, časový a vecný vzťah k plneniu úloh podnikateľa v rámci jeho činnosti, teda nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhoduje vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda k činnosti podnikateľa, ktorú vykonáva. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil nastáva len v prípade, že jeho konanie, ktorým bola spôsobená škoda, nespadá do rámca činnosti podnikateľa, pre ktorého prácu vykonával (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1855/2012).“ (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, strana 1347).

35. Právne závery uvedené v rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1855/2012 zo dňa 25.06.2013 pritom nie sú ojedinelé, vyskytli sa už aj v skoršej judikatúre NS ČR, napr. v rozsudku NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2231/2010 zo dňa 14.07.2010: „Odpovednosť podľa ust. § 420 odst. 2 obč. zák. je dána na strane právnickej osoby (či fyzické osoby, zejms. podnikateľa) v tých prípadoch, kedy škúdce je v ňu v takovom právnom vzťahu, že je na mieste stanovení této odpovědnosti místo samotného škúdce, který způsobil škodu při její činnosti, k níž byl použit. Půjde tu o jakoukoli takovou činnost, která spadá do působnosti právnické osoby z hlediska věcného, místního a časového; může tedy jít o činnost zaměstnanců či členů právnické osoby, přičemž nerozhoduje, mají-li tito pracovníci (členové) postavení orgánů, resp. statutárních orgánů či nikoliv, dále osob, které vykonávaly činnost pro právnickou osobu mimo pracovní poměr, osob vykonávajících činnost na základě jiného smluvního vztahu, o činnost učňů apod. Jde tu o vnitřní, účelový vztah k činnosti právnické (fyzické) osoby, která tuto činnost vyvíjí, a nikoli o činnost, kterou by jediná osoba sledovala svůj osobní zájem. Jen v případě, že konání osoby, která škodu způsobila, nelze považovat za činnost právnické osoby, k níž byla konající osoba použita, šlo by o vybočení z této činnosti (o tzv. exces), a v takovém případě by pak byla dána přímá odpovědnost této osoby (srov. například rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 55/1971; rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 2. 1988, sp. zn. 1 Cz 4/88; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2777/2004).“, alebo v rozsudku NS ČR sp. zn. 23 Cdo 1120/2012 zo dňa 30.01.2013, ktorý poukázal na závery uvedené v rozsudku NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2231/2010 zo dňa 14.07.2010.

36. Neobstojí preto podľa názoru odvolacieho súdu poukaz žalobcu na doslovný výklad poslednej vety ust. § 420 ods. 2 OZ za bodkočiarkou: „ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.“, z ktorej žalobca vyvodzuje názor, že vzťah medzi právnickou, resp. fyzickou osobou a osobou, ktorú použila pri svojej činnosti musí byť pracovnoprávny, musí sa jednať o vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom.

37. Odvolací súd má za to, že neobstojí ani poukaz žalobcu na čl. I ods. 2, čl. IV ods. 2 posledná veta, či čl. X ods. 1 zmluvy o poskytovaní služieb na podporu jeho argumentácie, že tieto ustanovenia vylučujú aplikáciu § 420 ods. 2 OZ, aj keď z iných dôvodov, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Táto zmluva totiž upravuje (aj zodpovednostné) vzťahy medzi jej zmluvnými stranami, t.j. objednávateľom služieb – spoločnosťou I. J., J. a žalovaným, nedotýka sa teda

zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 2 OZ voči tretím osobám – poškodenému, resp. poisťovní poškodeného. V tomto duchu je potrebné ponímať aj pasáže citované žalobcom na pojednávaní v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. v odvolaní: „poskytovateľom je .... žalovaný. Poskytovateľ služieb je zodpovedný aj za riadny výkon služieb pre objednávateľa a pre klientov objednávateľa... poskytovateľ je povinný zamedziť vzniku škody, ohrozeniu bezpečnosti a zdravia...Poskytovateľ bude činnosti uvedené v tejto zmluve vykonávať samostatne, osobne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.“

38. Úplná citácia uvedených zmluvných dojednaní znie:

39. Podľa článku I. odsek 2 zmluvy o poskytovaní služieb uzatvorenej medzi objednávateľom I. J., J. a poskytovateľom služieb – žalovaným poskytovateľ služieb je zodpovedný za riadny výkon prepravných služieb a služieb výrobného charakteru pre objednávateľa a pre klientov objednávateľa. Poskytovateľ je povinný postupovať pri poskytovaní služieb podľa tejto zmluvy s odbornou starostlivosťou a v záujme objednávateľa a pre klientov objednávateľa.

40. Podľa článku IV. bod 2. zmluvy poskytovateľ je povinný vykonávať služby podľa tejto zmluvy s odbornou starostlivosťou, v kvalite podľa platných noriem, v súlade so všetkými všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v mieste výkonu služieb, ktoré sa týkajú dohodnutých služieb. Poskytovateľ sa zaväzuje dodržiavať predpísané postupy pri práci, ako aj všetky predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a protipožiarne predpisy, a to aj tie, ktoré sú povinný dodržiavať zamestnanci podľa pracovnoprávných predpisov v mieste výkonu služieb klienta objednávateľa. Zároveň je poskytovateľ povinný dodržiavať vnútorné predpisy a pokyny objednávateľa, a to aj tie, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov klienta objednávateľa, prípadne na zamestnancov pracujúcich v mieste výkonu služieb poskytovateľa. Najmä z dôvodu bezpečnosti prác a nerušeného chodu prevádzky je poskytovateľ povinný dodržiavať pracovnú disciplínu, aká sa požaduje od zamestnancov objednávateľa a klienta objednávateľa. Poskytovateľ je taktiež povinný zamedziť vzniku škody, ohrozeniu bezpečnosti a zdravia.

41. Podľa článku X. ods. 1 zmluvy poskytovateľ bude činnosti uvedené v tejto zmluve vykonávať samostatne, osobne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť na základe svojho živnostenského oprávnenia. Poskytovateľ prehlasuje, že spĺňa všetky, najmä odborné predpoklady pre výkon uvedenej činnosti, že je bezúhonný a že bude naďalej zvyšovať svoju kvalifikáciu tak, aby mohol dohodnuté služby riadne vykonávať. Poskytovateľ tiež prehlasuje, že mu nič nebráni uzavrieť túto zmluvu v režime zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a vykonávať služby podľa nej. Poskytovateľ tiež prehlasuje, že objednávateľ nie je jeho jediným zmluvným partnerom.

42. Z uvedených zmluvných dojednaní možno vyvodiť len záver o práve objednávateľa služieb postihu žalovaného ako poskytovateľa služieb, ak pri ich poskytovaní pre objednávateľa alebo jeho klientov v rámci predmetu ich činnosti dôjde k spôsobeniu škody žalovaným. Žalovaný ako živnostník je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 ObZ, pričom podnikaním sa v zmysle § 2 ods. 1 ObZ rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku, čo však nevylučuje, že bude podnikateľskú činnosť vo forme poskytovania služieb vykonávať pre inú právnickú, resp. fyzickú osobu, ak sú služby poskytované ako súčasť (zabezpečovania) činnosti tejto právnickej, resp. fyzickej osoby, v jej záujme, toľž, ak živnostník musí pri poskytovaní služieb dodržiavať o. i. aj jej vnútorné predpisy a pokyny. Dané zmluvné dojednania sú teda len potvrdením zodpovednosti žalovaného v obchodnoprávnom vzťahu založenom inomínatnou zmluvou podľa § 269 ods. 2 ObZ za škodu podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 373 a nasl.); inak povedané jeho zodpovednosť podľa obchodnoprávných predpisov nie je dotknutá tým, že za škodu nezodpovedá podľa OZ priamo poškodenému.

43. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že pre aplikáciu ust. § 420 ods. 2 OZ nie je rozhodujúce, či medzi osobou, ktorá vykonávala činnosť pre právnickú, resp. fyzickú osobu a právnickou, resp. fyzickou osobou, ktorá túto osobu pre svoju činnosť použila existoval v čase škodovej udalosti pracovnoprávny, či iný obdobný vzťah vzťahu pracovnoprávnemu, podstatné je len naplnenie zákonného kritéria, že škoda bola spôsobená tým, koho právnická alebo fyzická osoba na svoju činnosť použili, t.j. pri ich činnosti. V dôsledku uvedeného nebol dôvodne uplatnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

44. Len na okraj, pokiaľ žalobca argumentuje tým, že (rozširujúci) výklad ust. § 420 ods. 2 OZ môže v konečnom dôsledku urobiť len dovolací súd, aby sa mohol stať súčasťou tzv. zaužívanej súdnej praxe, odvolací súd k tomu podotýka, že ustálená rozhodovacia prax najvyššej súdnej autority – NS SR je výsledkom dlhodobého procesu zjednocovania judikatúry (často spočiatku rozdielnej) obsiahnutej v rozhodnutiach súdov nižších inštancií, je reakciou (na rozdielnu) rozhodovacia prax súdov nižších inštancií a niekedy aj samotného NS SR. Zvyčajne sa teda výklad určitej právnej normy musí najprv objaviť v rozhodnutí okresného, mestského, či krajského súdu, aby k nemu mohol neskôr Najvyšší súd SR zaujať stanovisko, stotožniť sa s ním, alebo ho korigovať, prípadne vyvrátiť, čím sa stane súčasťou (ustálenou) súdnej praxe tejto najvyššej súdnej autority, alebo nie. Dovtedy, kým však takáto ustálená prax vznikne, musí súd nižšej inštancie právnu normu (nejakým spôsobom) interpretovať, vykladať v prípade, ak v rámci jeho rozhodovacej činnosti vyvstane potreba ju aplikovať.

45. Odvolací súd preto uzatvára, že nakoľko žalovaný v zmysle § 420 ods. 2 OZ za škodu ním spôsobenú pri činnosti inej právnickej osoby nezodpovedá, žalobca voči nemu nemá právo na náhradu (regres) poistného plnenia vyplateného poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti titulom náhrady nákladov na zdravotnú starostlivosť vynaložených v dôsledku škody na zdraví spôsobenej poškodenému žalovaným, nakoľko toto právo má len voči (tretej) osobe zodpovednej za škodu – právnickej osobe v zmysle § 420 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z.z.

46. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) CSP preskúmal aj od I. výroku vo veci samej závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalovaného na náhradu trov konania síce podľa pomeru jeho úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP) avšak nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania a neuviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). Zmena rozhodnutia súdu prvej inštancie v II. výroku o trovách konania teda súvisí len s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali tieto údaje. Preto odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 CSP. V II. výroku o trovách konania bol preto rozsudok súdu prvej inštancie formálne zmenený podľa § 388 CSP.

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % z dôvodu plného úspechu žalovaného aj v odvolacom konaní vzhľadom na to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Aj o výške a prijímateľovi náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP a § 263 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd aj začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania podľa § 232 ods. 2 CSP od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

48. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. u 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. u 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. u 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).